

ІСТОРИЯ ТА ІСТОРИК В КОНТЕКСТІ СУЧАСНИХ СТРУКТУР ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЇ ЦИФРОВИХ РЕСУРСІВ

Андрій Пількевич

HISTORY AND THE HISTORIAN IN THE CONTEXT OF CONTEMPORARY STRUCTURES OF DIGITAL RESOURCES INTERNATIONALIZATION

Andrii Pilkevych

This article examines the role and advantages of a professional historian in the context of tasks related to the internationalization of information technology (IT) resources. Building on the premise that globalization processes require a comprehensive approach to adapting IT products to the cultural and social specificities of various countries and regions, the author argues that historical knowledge can serve as a reliable foundation for developing internationalization strategies. Particular attention is given to historians' analytical abilities, their deep understanding of cultural and historical contexts, language skills, and the capacity for ethical and politically correct reviewing, which are critically important for successful localization and cultural adaptation of IT resources. The analysis explores how historical knowledge and methodological approaches can be integrated into the development and implementation processes of IT resources, as well as into procedures for assessing their effectiveness in the international market. The potential of historical science in predicting future societal trends and adapting technological innovations to these trends is addressed. The importance of an interdisciplinary approach in the modern globalized world is emphasized, where historical science not only serves as a means of understanding the past but also as a tool for effective adaptation and internationalization of electronic resources. The author argues that professional historians can play a key role in developing global strategies for the IT sector, contributing to the creation of inclusive, culturally adapted technological solutions that take into account the historical experience and cultural peculiarities of different peoples. The discussion includes how historical knowledge helps identify potential risks and opportunities associated with entering new markets, and how this knowledge can facilitate the development of more adapted and acceptable strategies for intercultural communication and interaction.

Keywords: internationalization, digitalization of culture, popular culture, historical education, information technology.

У сфері сучасних інформаційних технологій структури інтернаціоналізації можна представити наступним порядком. Перш за все це критично важливий процес, що дозволяє програмному забезпеченню легше адаптуватися до різних історико-культурних середовищ, мов, регіональних особливостей та соціокультурних табу без необхідності проведення суттєвих змін у програмному коді. Для комерційних, а також неприбуткових організацій однаково важливою є локалізаційна відповідність. Підготовка програмного продукту до локалізації, тобто перекладу і культурної адаптації контенту для конкретної держави, групи країн або економічних зон. Подібні завдання вирішуються шляхом розробки та реалізації алгоритмів інтернаціоналізації, що передбачають залучення відповідних фахівців з історичною освітою. Це бачиться особливо актуальним враховуючи стратегії потенційного розширення. Розробка програмного забезпечення з можливістю ефективно масштабуватися у відповідності до регіональних особливостей, що дозволяє компаніям швидко опановувати нові ринки (Trompenaars & Hampden-Turner, 1997, p. 17). Не менш важливою складовою у цьому ключі постає законодавча база. Структури інтернаціоналізації ІТ продуктів мають відповідати регулятивній рамці окремих країн, що

передбачає врахування багатьох факторів, наприклад етичних та релігійних (Ess, 2009, р. 14). Це особливо актуально для програм, що обробляють персональні дані та іншу чутливу інформацію. Водночас у цьому полі, також структурується коректність відображення дати, часу, робочих та вихідних днів, способів оплати тощо у форматах, що відповідають культурним і регіональним вимогам кінцевого користувача. Таким чином досягається архітектурна гнучкість проєктування програмного забезпечення, яка дозволяє легко додавати нові «культурні» пакети та налаштування, що є ключовим аспектом інтернаціоналізації (St. Amant, 2002, р. 197).

Для забезпечення проєктування та реалізації подібних задач фахівці з історичною освітою мають найбільш відповідні знання та навички. Водночас важливо підкреслити той факт, що це є унікальний приклад синергії гуманітаристики та технічних наук. Вивчення історії в класичному академічному розумінні є не лише засобом знайомства з минулим, але й інструментом розвитку критичного мислення, аналітичних здібностей та глибокого осягнення сучасних соціальних, політичних та культурних процесів. Історична освіта відіграє вирішальну роль у формуванні освіченої, обізнаної та соціально відповідальної особистості, здатної адекватно реагувати на виклики сучасного світу. Однією з основних переваг історичної освіти є розвиток критичного мислення. Аналіз історичних подій, джерел та інтерпретацій вимагає здатності оцінювати інформацію, розрізняти факти від домислів, критично ставитися до «авторитетних» думок та виявляти упередженості в історичних нарративах. Ці навички є надзвичайно важливими для формування здатності до самостійного мислення та прийняття обґрунтованих рішень. Історична освіта дозволяє індивідам краще розуміти сучасний світ, виявляючи причинно-наслідкові зв'язки соціальних, економічних та політичних явищ. Вивчення історії сприяє усвідомленню того, як минуле впливає на теперішнє та потенційне майбутнє, надаючи змогу глибше аналізувати та розуміти сучасні глобальні виклики. Через вивчення історії різних народів та культур, історики розвивають емпатію та здатність розуміти та поважати культурну різноманітність. Історична освіта надає інструменти для оцінки перспектив, сприяючи формуванню більш інклюзивного та толерантного світогляду, стимулює розвиток важливих комунікативних навичок, вчить чітко висловлювати свої думки, обґрунтовувати свою позицію, аргументувати.

Таким чином, фахові історики мають, альтернативну академічній, практичну модель професійної траєкторії та суттєву перевагу у забезпеченні процесу проєктування та реалізації матриці структурної інтернаціоналізації у порівнянні із фахівцями з інших спеціальностей. Розглянемо теоретичну та практичну складові. Перш за все, це аналіз ризиків пов'язаних із транскультурною взаємодією. Тобто ідентифікація та мінімізація потенційних проблем, пов'язаних з впровадженням технологічних продуктів в нові середовища (Marcus & Gould, 2000, р. 37). Історико-культурні архетипи структуруються з метою виявлення глибинних, універсальних патернів поведінки, етичних норм та релігійних аспектів, які можуть впливати на сприйняття ІТ продуктів у різних культурних контекстах (Zaharna, 2009, р. 359). Визначимо це як квантитативний аналіз «культурних даних» із застосуванням статистичних методів обробки, вибірки отриманої з різних типів джерел, з метою ідентифікації значущих культурних особливостей. Важливо відмітити, що на цьому, в значній мірі, будується прогностичне моделювання для оцінки потенційних змін у культурних структурах та підходах, що дозволяє адаптувати стратегії інтернаціоналізації до майбутніх тенденцій. У прикладному значенні це, наприклад, проєктування користувацьких інтерфейсів, що враховують культурні особливості сприйняття та взаємодії з технологічними продуктами для підвищення їхньої універсальності та доступності. Також це детальний аналіз нормативно-правових рамок, що впливають на використання та розповсюдження ІТ сервісів в різних культурах, для ідентифікації правових обмежень та вимог (Adler, 2002, р. 15).

Ключовим елементом інтернаціоналізації, що практично напряду пов'язаний із історичним фахом є «крос-культурне порівняння». Це фундаментальний методологічний підхід, спрямований на аналіз та інтерпретацію культурних відмінностей та їх вплив на проєктування, розробку та впровадження ІТ-продуктів і послуг (Myers & Tan, 2002, р. 25). В контексті глобалізації та зростаючої інтеграції ринків, крос-культурне порівняння стає фундаментом стратегічного планування та впровадження інноваційних ІТ-рішень, оскільки дозволяє компаніям ефективно адаптувати свою продукцію до різноманітних культурних контекстів (Nakata, 2009, р. 28). Крос-культурне порівняння дозволяє ідентифікувати культурно-зумовлені очікування користувачів, що сприяє розробці більш інтуїтивно зрозумілих та прийнятних інтерфейсів. Більше того, адаптувати маркетингові стратегії, забезпечуючи ефективне комунікаційне повідомлення, яке резонує з культурними цінностями та очікуваннями цільової аудиторії. Також, мінімізувати ризики відторгнення продукту через недостатнє врахування культурних особливостей, «культур-

них непорозуміння» (Spencer-Oatey, 2008, p. 49). Водночас дозволяє виявити потенційні можливості для інновацій, виходячи з унікальних культурних потреб та відмінностей.

Планування та розробка структури інтернаціоналізації інтернет ресурсів включає наступну методологічну структуру крос-культурного порівняння. По перше, це кількісні дослідження, такі як опитування та анкетування, для збору даних про культурні відмінності та споживацькі уподобання. По друге, якісні методи, включаючи інтерв'ю, фокус-групи та міні етно-дослідження, щоб зрозуміти глибинні культурні контексти та нюанси. По третє, аналіз вторинних даних, який включає вивчення існуючих досліджень та трендів соціальних медіа.

Отже, принципи інтернаціоналізації в сфері інформаційних технологій об'єднані у комплексний методологічний підхід до адаптації технологічних продуктів і послуг до різноманітних цивілізаційних контекстів. Цей підхід вимагає глибокого розуміння культурних відмінностей та їх впливу на споживацькі уподобання, поведінку та взаємодію з технологіями. Не менш актуальним є розуміння підходів до створення програмних продуктів та їх інтерфейсів з урахуванням специфіки сегментування соціального контексту запитів та вподобань користувачів. Для США та країн Європи ці параметри інколи видаються навіть більш вагомими ніж суто культурний модус (Steers & Sanchez-Runde & Nardon, 2010, p. 12). Цей вимір визначає, чи люди вважають себе цілком незалежними від соціальних груп чи навпаки, вбачають себе частиною глобальних або локальних ком'юніті. Сингулярний підхід моделює бажаний ІТ-продукт як зорієнтований на особистісне, на самовираження, на автономію користувача. Колективістський підхід робить акцент на сприянні спільноті, груповій взаємодії, інтеграції, перш за все, через соціальні мережі. До цього додається, надзвичайно актуальна на сьогодні, парадигма обрахунку привабливості ІТ-сервісу в залежності від розподілу гендерних ролей у суспільствах окремих країн світу. Також варто підкреслити, що достатньо популярними є підходи, що умовно називаються «сервісною невизначеністю» (Hofstede & Hofstede & Minkov 2010, p. 19). Для країн де у суспільстві не сформувався певний консенсус стосовно означеного вище, міжнародні організації та комерційні підприємства застосовують моделі низької толерантності до ризику. Робота спеціаліста з питань інтернаціоналізації в таких випадках потребує значно більшого аналітичного ресурсу, обережності у підходах та багатофакторності методик для мінімізації ризиків.

Таким чином, у сучасному світі, де реалії глобалізації стають не просто об'єктивним явищем, а умовами для масштабування будь-якої економічної діяльності, зокрема у сфері інформаційних технологій, інтернаціоналізація ІТ-ресурсів набуває особливого значення. Цей складний комплекс заходів вимагає не лише технічних знань для адаптації продуктів у різних країнах, але й глибокого розуміння культурного, соціального та історичного контексту цих ринків. У цьому аспекті історики можуть відігравати ключову роль, використовуючи свої знання та навички для успішної інтернаціоналізації ІТ-ресурсів. Перш за все, фаховий історик навчений аналізувати великі масиви історико-культурної палітри, виділяти головне та робити висновки, створювати структури культурних особливостей різних народів, розуміти їхні цінності та переконання. Ці навички є критично важливими при адаптації ІТ-продуктів до потреб різних культурних та соціальних груп. Аналіз історичних тенденцій дозволяє прогнозувати майбутні зміни в суспільстві та адаптувати ІТ-ресурси до них.

Список джерел та літератури **References**

- ADLER, N. J., 2002, *International Dimensions of Organizational Behavior*. South-Western Cengage Learning.
- ESS, C., 2009, *Digital Media Ethics*. Polity Press.
- HOFSTEDE, G., & HOFSTEDE, G. J., & MINKOV, M., 2010, *Cultures and Organizations: Software of the Mind*. McGraw-Hill.
- MARCUS, A., & GOULD, E. W., 2000, Crosscurrents: Cultural Dimensions and Global Web User-Interface Design, *Interactions*. 7(4), 32–46.
- MYERS, M. D., & TAN, F. B., 2002, Beyond Models of National Culture in Information Systems Research, *Journal of Global Information Management*. 10(1), 24–32.
- NAKATA, C. (Ed.), 2009, *Beyond Hofstede: Culture Frameworks for Global Marketing and Management*. Palgrave Macmillan.
- SPENCER-OATEY, H., 2008, *Culturally Speaking: Culture, Communication and Politeness Theory*. Continuum.

ST. AMANT, K., 2002, When Cultures and Computers Collide: Rethinking Computer-Mediated Communication According to International and Intercultural Communication Expectations, *Journal of Business and Technical Communication*. 16(2), 196–214.

STEERS, R. M., & SANCHEZ-RUNDE, C. J., & NARDON, L., 2010, *Management Across Cultures: Challenges and Strategies*. Cambridge University Press.

TROMPENAARS, F., & HAMPDEN-TURNER, C., 1997, *Riding the Waves of Culture: Understanding Cultural Diversity in Business*. Nicholas Brealey Publishing.

ZAHARNA, R. S., 2009, Understanding Cultural Preferences of Arab Communication Patterns, *Public Relations Review*. 35(4), 358–366.

Історія та історик в контексті сучасних структур інтернаціоналізації цифрових ресурсів

У статті розглядаються роль та переваги фахового історика у контексті виконання задач по інтернаціоналізації інформаційно-технічних ресурсів. Виходячи з тези про те, що глобалізаційні процеси вимагають комплексного підходу до адаптації ІТ-продуктів під культурні та соціальні особливості різних країн та регіонів, автор доводить, що історичні знання можуть слугувати надійним фундаментом для розробки стратегій інтернаціоналізації. Зокрема, акцентується увага на аналітичних здібностях істориків, їхньому глибокому розумінні культурних та історичних контекстів, мовних навичках, здатності до етичного та політкоректного рецензування, які є критично важливими для успішної локалізації та культурної адаптації ІТ ресурсів. Аналізується, як історичні знання та методологічні підходи можуть бути інтегровані у процеси розробки та впровадження ІТ-ресурсів, а також в процедури оцінювання їх ефективності на міжнародному ринку. Увага приділяється потенціалу історичної науки у прогнозуванні майбутніх трендів розвитку суспільства та адаптації технологічних інновацій до них. Підкреслюється важливість інтердисциплінарного підходу у сучасному глобалізованому світі, де історична наука виступає не тільки як засіб пізнання минулого, але й як інструмент для ефективної адаптації та інтернаціоналізації електронних ресурсів. Автор аргументує, що фахові історики можуть відігравати ключову роль у розробці глобальних стратегій для ІТ-сектору, сприяючи створенню інклюзивних, культурно адаптованих технологічних рішень, які враховують історичний досвід та культурні особливості різних народів. Обговорюється, як історичні знання допомагають ідентифікувати потенційні ризики та можливості, пов'язані з входженням на нові ринки, і як це знання може сприяти розробці більш адаптованих і прийнятних стратегій для міжкультурної комунікації та взаємодії.

Ключові слова: інтернаціоналізація, діджиталізація культури, популярна культура, історична освіта, інформаційні технології.

Andrii Pilkevych, PhD, Associate professor, Department of Ancient and Medieval History, Taras Shevchenko National University of Kyiv.

Андрій Пількевич, кандидат історичних наук, доцент кафедри історії стародавнього світу та середніх віків Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-4154-064X>

Received: 23.02.2024

Advance Access Published: April, 2024